

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 19ο Έτος: 2014

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:
1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ 213/296025-73
3. ALPHA BANK 846002002000196

Γιά τις καταθέσεις των Είσοφορων και Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε να μάς αποστέλλετε φωτοαντίγραφο της απόδειξης κατάθεσής σας στην ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

όπου επίσης μπορείτε να μάς στέλνετε και ταχυδρομικές έπιταγές στο όνομα του Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, για να μπορούμε στη συνέχεια να σας αποστέλλουμε τη σχετική επίσημη απόδειξη του Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σε περίπτωση που επιθυμείτε να δωρήσετε χρήματα από τό σπίτι σας, είτε από τον χώρο της εργασίας σας, παρακαλούμε να επικοινωνείτε με τον κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στα τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Αντιπρόεδρος	τηλ. 2310-852481
3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-318588
4. ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, Ταμίας	τηλ. 2310-311042
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-922913
7. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΕΡΟΜΙΧΑΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-323990

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτίσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκαρτε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλὰ πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950
ΤΕΥΧΟΣ 19ο ΕΤΟΣ 2014

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

«Ἀναστάσεως ἡμέρα,
λαμπρυνθῶμεν Λαοί.
Πάσχα Κυρίου Πάσχα·
ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν,
καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν,
ἐπινίκιον ἄδοντες».

Εἶναι ὁ Εἰρμός τῆς πρώτης Ὁδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα, τὸν ὁποῖο ἀκοῦμε νὰ ψάλλεται κάθε χρόνο τῇ νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου στὸν Ὅρθρο, κατὰ τὸν ἑορτασμό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ὅταν ψάλλουμε τὴν ἀκολουθία Της. Καί τὸν ἀκοῦμε ἐπὶ σαράντα ἡμέρες, μέχρι τὴν

Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως, ὡς Καταβασία καί ὡς Εἰρμός τῶν Τροπαρίων τοῦ Κανόνος τῆς ἀκολουθίας τῆς «Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου», ὅταν, κατὰ τὴν πασχαλινὴ αὐτὴ περίοδο, τελοῦμε τὴ θεία Λειτουργία.

Ἐπιβάλλεται, ἐπομένως, μέ τὴν εὐκαιρία τοῦ σημερινοῦ ἑορτασμοῦ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἑορτῆς, νὰ διατυπώσουμε κάποιες σκέψεις καί ιδέες καί νὰ σχολιάσουμε κάποια γεγονότα γύρω ἀπὸ τὸν ἑορτασμό Της καί τό περιεχόμενό Της.

Καί πρῶτα γύρω ἀπὸ τὴν ὀνομασία Της. «Ἅγιον Πάσχα», – «Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», «Πασχαλιά» – «Λαμπρή» .

Μέ αὐτές, κυρίως, τίς ἐκφράσεις ὀνομάζουμε καί παρουσιάζουμε τό μεγάλο αὐτό κοσμοϊστορικό γεγονός «τῆς ἐκ νεκρῶν Ἑγέρσεως τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», τό ὁποῖο ἐπακολούθησε τῇ σταυρική θυσία Του καί τήν ὁλόσωμη ταφή Του. Καί ἐξακολουθοῦμε, ἐδῶ καί 1981(;;;;;) χρόνια τώρα, νά ἐορτάζουμε μία Κυριακή τοῦ Ἀπριλίου ἢ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ Μαΐου τήν ἐπέτειο αὐτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, μέ ὅλην τήν μεγαλοπρέπεια, ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας καί οἱ ἅγιοι Πατέρες Της ἐδέσπισαν καί ἐκληροδότησαν σέ μᾶς. Εἶναι μία κινητή ἐορτή, σέ διαφορετικές ἡμερομηνίες τῶν παραπάνω μηνῶν, πάντοτε ὅμως ἡμέρα Κυριακή.

Οἱ δύο πρῶτες ὀνομασίες, «Ἅγιον Πάσχα» – «Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου», εἶναι οἱ ἐπίσημες ὀνομασίες, τίς ὁποῖες χρησιμοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία μας στίς ἀκολουθίες Της καί οἱ διάφοροι συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μέ τό μεγάλο αὐτό κοσμοϊστορικό γεγονός.

Οἱ ἄλλες δύο, «Ἡ Λαμπρή» – «Ἡ Πασχαλιά», εἶναι λαϊκότερες γλωσσικές ἐκφράσεις, τίς ὁποῖες χρησιμοποιεῖ ὁ λαός, ἐπηρεασμένος ἀπό τόν τρόπο, μέ τόν ὁποῖο ἐορτάζει αὐτό τό γεγονός, ἔξω ἀπό τόν ἐκκλησιαστικό ἐορτασμό μέ τίς ἱερές ἀκολουθίες καί τίς ἄλλες ἐκδηλώσεις στούς ἱερούς ναούς, στήν ἰδιωτική του ζωή καί τό διασκεδαστικό περιεχόμενο, τό ὁποῖο προσλαμβάνει ὁ ἐορτασμός μέ τά φαγοπότια, τούς χορούς, τά γλέντια καί

τίς διασκεδάσεις, τά ὁποῖα ἐπακολουθοῦν, μετά τόν ἐκκλησιαστικό καί θρησκευτικό ἐορτασμό στούς ἱερούς ναούς.

Ἡ ὀνομασία «Πάσχα» εἶναι ἀπό τήν ἐβραϊκή λέξη «Peshah», ἡ ὁποία σημαίνει «διάβαση» καί εἶναι ἡ ἐορτή τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἡ ὁποία καθιερώθηκε, γιά νά ἐορτάζεται ἡ ἀνάμνηση τῆς ἐξόδου τῶν Ἑβραίων ἀπό τήν Αἴγυπτο, ἀφοῦ «διέβησαν» τήν Ἐρυθρά Θάλασσα καί ἐπέστρεψαν, μέ ἀρχηγό τό Μωϋσῆ, στήν πατρίδα τους, τό Ἰσραήλ, ὅπου ἱδρυσαν τό δικό τους κράτος καί Ἔθνος, τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ καί τό Ἰουδαϊκό Ἔθνος.

Ἡ ὀνομασία Ἀνάστασις ἀπό τό ρῆμα «ἀνίσταμαι» = σηκώνομαι ἐπάνω, εἶναι ἡ κυριολεκτική ἀπόδοση στή γλώσσα μας, διότι αὐτό ἀκριβῶς συνέβη, τό σήκωμα τοῦ Κυρίου μας ἀπό τόν τάφο Του καί ἡ διάβασή Του, τό πέρασμά Του, ἀπό τό θάνατο στή ζωή. Καί τέλος ἡ ἀνάληψή Του στούς Οὐρανοῦς τήν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως, σαράντα ἡμέρες μετά τήν Ἀνάστασή Του.

Καί τώρα μερικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα γύρω ἀπό τήν ὅλην ἱερή ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως καί ἰδιαίτερως γύρω ἀπό τόν Κανόνα, ὁ ὁποῖος εἶναι ποίημα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Τό πρῶτο κυρίαρχο εἶναι ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου μας, **ἡ παντοδυναμία Του**. Διότι μέ τό θάνατό Του ἐπάτησε τό θάνατο καί ἐ χάρισε στούς ἀνθρώπους τή ζωή καί τήν ἀθανασία. Αὐτό ἀκριβῶς διατυπώνεται μέ σαφήνεια καί συντομία στό Ἀπολυτίκιο

τῆς Ἀναστάσεως:

«Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι,
ζωήν χαρισάμενος».

Ἀλλά καί μέσα στόν κανόνα σέ κάποια σημεία παρουσιάζεται τό στοιχεῖο τῆς παντοδυναμίας:

Ἦδὴ δ' - 1) Εἰρμός:

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς
ὁ δεηγόρος Ἀββακούμ
στήτω μεθ' ἡμῶν καί δεικνύτω
φασεφόρον Ἄγγελον
διαπρυσίως λέγοντα·
Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ,
ὅτι ἀνέστη Χριστός
ὥς παντοδύναμος.

Ἐνα δεύτερο στοιχεῖο εἶναι τό **φῶς**, τό ὁποῖο ἀνατέλλει μέσα ἀπό τό σκοτεινό τάφο Του, καθὼς ἀποκυλίεται ὁ λίθος τοῦ μνήματος. Ἔτσι ἐμφανίζεται ἀπό τούς ἀγιογράφους στήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως Του, λαμπρός καί φωτεινός, ντυμένος στά ἄσπρα, νά τραβάει ἔξω ἀπό τόν τάφο τούς νεκρούς, τούς ὁποῖους ἀνέστησε καί τούς ἐ χάρισε τή ζωή. Μέ τήν ἴδια λαμπρότητα καί φωτεινότητα παρουσιάζεται πάντοτε καί στίς διάφορες ἐμφανίσεις Του μετά τήν Ἀνάστασή Του. Ἐνα ἄπλετο φῶς διαχέεται γύρω Του καί φωτίζει καί λαμπρύνει τά πάντα.

Ἦδὴ α' - Εἰρμός

– «Ἀναστάσεως ἡμέρα,
λαμπρυνθῶμεν λαοί,...

Ἦδὴ γ' - Τροπάριο 1ο

– Νῦν πάντα **πεπλήρωται φωτός οὐρανός**
τε καί γῆ καί τά καταχθόνια...

Ἦδὴ Στ' - Τροπάριο 1ο

– Τήν ἁμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς
Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες,
πρός τό **φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ...**

Ἦδὴ δ' - Ὁ Εἰρμός

Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ·

Κάποια ἄλλα στοιχεῖα, τά ὁποῖα ὑπάρχουν μέσα στόν κανόνα τῆς Ἀναστάσεως καί τά αἰσθανόμαστε καί τά ζοῦμε ἐμεῖς οἱ χριστιανοί κατά τήν περίοδο τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς, εἶναι ἡ **χαρά, ἡ ἀγαλλίαση καί ἡ εὐφροσύνη**.

Ἦδὴ α' - Τροπάριο 2ο

– Οὐρανοί μέν ἐπαξίως **εὐφραινέσθωσαν**
γῆ δέ **ἀγαλλιᾶσθω**,
ἐορταζέτω δέ κόσμος ὁρατός τε ἅπας
καί ἀόρατος·
Χριστός γάρ ἐγήγερται, **εὐφροσύνη**
αἰώνιος

Ἦδὴ δ' - Εἰρμός

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ·
ἡ γάρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σέ ἀνέτειλε.
Χόρευε νῦν καί ἀγάλλου Σιών·
σύ δέ ἀγνή, **τέρπου Θεοτόκε**,
ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὅλα αὐτά τά ἀναφερθέντα χαρακτηριστικά στοιχεῖα, ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά, καθιστοῦν καί παρουσιάζουν τήν ἐορτή τῆς Ἀναστάσεως Μεγάλη. Παραλλήλως ὅμως μέ αὐτά, ἓνα ἄλλο στοιχεῖο, τό ὁποῖο παίζει σημαντικό ρόλο σ' αὐτό, εἶναι ὁ ἦχος, στόν ὁποῖο ψάλλεται ὁ Κανόνας. Εἶναι ὁ πρῶτος ἦχος, ὁ ὁποῖος ἀπό τή φύσι του εἶναι εὐδύμος, εὐχάριστος, χαρούμενος. Ἔτσι συμπληρώνεται καί ὁλοκληρώνεται ἡ ὅλη αὐτή εὐχάριστη καί χαρούμενη ἐκκλησιαστική θρησκευτική ἀτμόσφαιρα καί οἱ πιστοί μέ τήν ἀπόλυση φεύγουν ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι ἀπό τό ναό, μέ περισσότερο τονωμένο τό θρησκευτικό τους συναίσθημα.

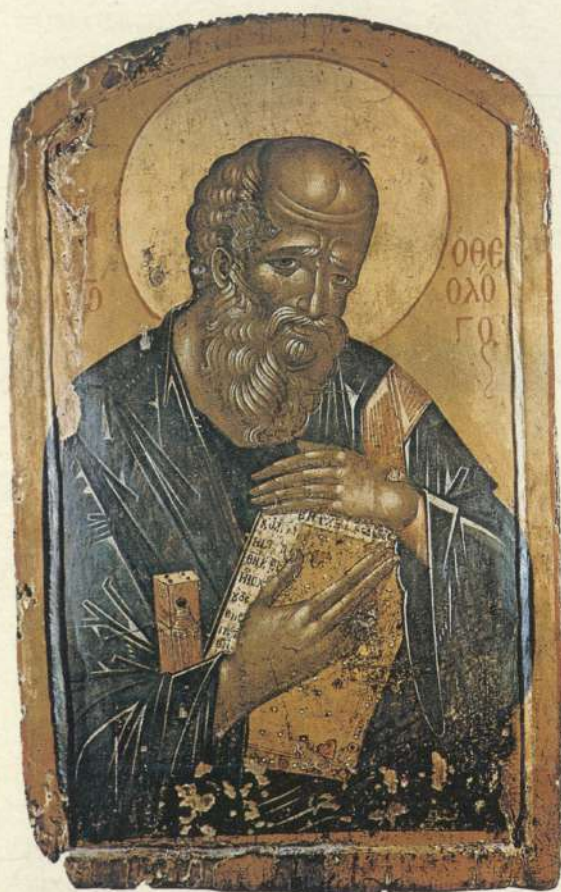
Χριστός Ἀνέστη - Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος

Καϊάφας Γεώργιος
Φιλόλογος - Γυμνασιάρχης

ΥΙΟΣ ΒΡΟΝΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗΣ

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος
(8 Μαΐου)

Τοῦ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Ἀ. Σκρέττα
Ἀναπληρωτοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

σεως» τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνοῦντες τῶν ἀναστασίμων τοῦ Θεοῦ δωρεῶν καί οἰκοδομοῦμενοι μέσα σ' αὐτό τό χαρμολυπικό κλίμα τῆς θλίψεως τοῦ παρόντος κόσμου, ἀλλά ταυτοχρόνως καί τῆς ἀκαταίσχυνης ἐλπίδας τῆς σωτηρίας στήν εὐλογία τῆς βιούμενης χαρισματικῆς δεώσεως, οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι «ἐφθασαν εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ». Οἱ προφῆτες προεκήρυξαν, οἱ ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, οἱ μάρτυρες ὁμολόγησαν, οἱ ὁμολογητές συνέτριψαν τήν «δύσθεον γλωσσαλίαν» τῶν κοσμικῶν τυράννων, οἱ ἱεράρχες ἐδογματίσαν, οἱ ἀσκητές καί οἱ ὄσιοι ἐπότισαν μέ ἀγώνων καί παλαισμάτων ἰδρώτες τό χῶμα τῆς οἰκουμένης. Ἐμεῖς δέ οἱ ἄνθρωποι οἱ ταπεινοί καί ἁμαρτωλοί, τά πλάσματα τά λογικά τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ἀληθῶς ἐπιστεύσαμε στόν ἀναστάντα Κύριο τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἀγωνιζόμαστε νά ζοῦμε, οἱ ἐλεημένοι, τήν ἀναστημένη ζωή πού Ἐκεῖνος μᾶς χάρισε, ὅχι μέ ἀρρωστημένη περιδεῇ συνείδηση καί συμπλαγματικές ἐνοχές δαιμονικῆς ἀπογνώσεως, ἀλλά μέ ταπεινή, ἀδιάλειπτη, ἀληθινή μετάνοια καί κατανυκτική αὐτοσυνειδησία ἀναστημένου ἥθους.

Φωτεινή μας παρηγορία σ' αὐτό τό δρόμο καί σέ τοῦτο τόν ἀγῶνα ἔχουμε καί τό εὐλογημένο, τό καθαρότατο, τό γνήσιο καί παρθενικό πρόσωπο τοῦ «ἐπιπεσόντος τῷ στήθει» τοῦ Χριστοῦ, κατά τόν Μυ-

στικό Δεῖπνο, ἡγαπημένου μαθητοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ ἀποστόλου καί εὐαγγελιστοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης, μαζί μέ τόν ἀδελφό του ἀπόστολο Ἰάκωβο, ὀνομάσθηκε ἀπό τόν Κύριο «Βοανεργές», δηλαδή «υἱός βροντῆς». Τό προσωνύμιο αὐτό ἔλαβε ὁ μαθητής, «ὄν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς», γιά τό ζῆλο τόν ἔνθεο, γιά τήν ἀγάπη τή γνήσια καί ἀνυπόκριτη, γιά τήν ἀπλότητα καί τήν ἀμεσότητα τῶν συναισθημάτων, γιά τή δυναμικότητα τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος.

Μέσα στίς πολυσύνθετες παγίδες καί τίς ποικιλότροπες νεκρώσεις τοῦ σύγχρονου κόσμου, οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπό τήν ἄψυχη ὑπερτροφία τοῦ νοῦ καί τίς ἱλιγγιώδεις ἐπιστημονικές καί τεχνολογικές ἐξελίξεις καί κατακτήσεις τοῦ ὡς «θεοῦ» ἀλαζονευόμενου ἀποστάτη ἀνθρώπου, τήν ἴδια στιγμή πού τό ἥθος, ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη ἀτροφοῦν ἐπικίνδυνα, εἶναι ἀνάγκη νά λαχταρίσουμε τή ζωή τοῦ βιώματος καί τήν ἀναπνοή τῆς βεβαιωμένης πνευματικῆς, θεϊκῆς καί ὑπαρξιακῆς ἐμπειρίας. Εἶναι ἀνάγκη νά ἐγερθοῦμε οἱ καθεύδοντες καί νά ἀναστηθοῦμε ἀπό τούς νεκρούς, ἀκούγοντας ταπεινά τή βροντή τοῦ μηνύματος τῆς ἀναστάσεως ἀπό τόν «υἱό τῆς βροντῆς», τόν ἀπόστολο τῆς ἀναστημένης ἀγάπης, τῆς σταυρικῆς ὑπακοῆς, τῆς ἀνυπερβλήτου χαρισματικῆς θεολογίας. Εἶναι ἀνάγκη ζωῆς, νά ἐγκολπωθοῦμε τήν αὐτοψία, τήν αὐτηκοΐα, τήν δεῖα θέα, τήν συγκλονιστική ψηλάφηση τοῦ ἀπείρου Θεοῦ ἀπό τά χοϊκά, φθαρτά χέρια τοῦ «καθαροῦ τῇ καρδίᾳ» ταπεινοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι ζήτημα ζωῆς, τιμῆς καί ἀλήθειας γιά μᾶς τούς σύγχρονους πιστούς τό νά μὴν παραμένουν θεωρητικοί ἀναγινωσκόμενοι λόγοι οἱ θεῖες ἐμπειρίες τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀλλά νά γίνονται ζωοποιές ἐμπειρίες ἀγωνιστικῆς βιοτῆς,

κραυγή σιγῆς δεώσεως, «βροντή» ἀναστημένης ἀγάπης, φῶς ζωῆς πού συντρίβει τό σκότος τοῦ θανάτου, «προδρομή» πόδου ἁγιασμοῦ «τάχιον» «τῆς ἡμῶν ῥαθυμίας».

Οἱ λόγοι τοῦ «βροντή» καταλυτικῆ ὀχυρωμάτων ἁμαρτιῶν. «Βροντή» πολέμου κατά τῆς πονηρῆς ἀμέλειας, κατά τῆς νεκρωτικῆς ἀκηδίας, κατά τῆς χλιαρῆς ὀλιγοθυμίας, κατά τῆς δαιμονικῆς ὑπόκρισης. «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμεῖς ὁ ἐδεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς· καί ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καί ἐώρακαμεν καί μαρτυροῦμε καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τήν ζωήν τήν αἰώνιον, ἥτις ἦν πρὸς τόν πατέρα καί ἐφανερώθη ἡμῖν· ὁ ἐώρακαμεν καί ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καί ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν· ... καί ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡ πεπληρωμένη».

Συγκλονιστικοί λόγοι ἀναστάσιμης ψαύσης τοῦ Θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ ἀναστημένου Κυρίου. «Βροντή σιγῆς» μυστηρίου καί «σιγή βροντῆς» σεισμοῦ θεογνωσίας καί ἁγιασμοῦ. Ὁ ρεαλισμός τοῦ θεοῦ βιώματος, τῆς χειροπιαστῆς ἐμπειρίας, τῆς ταπεινῆς ὑπαρξιακῆς ἀποδοχῆς τῆς χαρισματικῆς δεώσεως, τῆς «ὀδνείας εὐτρεπεστάτης ἀλλοιώσεως» τῶν «ἀλλήλων στεναγμῶν» τοῦ ἁγίου Πνεύματος μέσα στό φθαρτό καί θνητό σαρκίο τοῦ ἀνθρώπου δέν μποροῦν νά συντριβοῦν οὔτε ἀπό τήν ὑποκριτική καί λιπόψυχη ὀλιγοπιστία. Πίστη γίνονται ἀκράδαντα καί βεβαιωμένα, γιά νά μεταστοιχειωθοῦν μέσα στοὺς κόπους τοῦ μαρτυρικοῦ ἀγωνιστικοῦ ἥθους σέ ζωή ἀναστάσιμη καί «λύτρωση αἰωνία», καθὼς αἰῶνες πολλούς μᾶς παιδαγωγεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, καθὼς «οὗτός (ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ μαθητής καί εὐαγγελιστής) ἐστὶν ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καί γράψας ταῦτα, καί

οἶδαμεν ὅτι ἀληθής ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ».

Γιὰ τοὺς λόγους τούτους ἐκ Θεοῦ χαρίζεται σ' ἐμᾶς ὅλους ὡς παρηγορία φωτός καὶ ἀναστάσεως στοὺς βυθούς τῶν σκοτισμῶν καὶ τῶν πτώσεών μας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. «Ὁ θεατὴς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων καὶ ἐρμηνεύς τῶν ἄνω τοῦ Θεοῦ μυστηρίων», «ἡ δεοκίνητος λύρα τῶν θείων ῥόδων», «Ὁ τῇ βροντοφώνῳ αὐτοῦ γλώττῃ ἀναφθεγγόμενος τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας τὸν ἀπόκρυφον λόγον», «Ὁ υἱὸς τῆς βροντῆς, ὁ δεμέλιος τῶν θείων λόγων, ὁ ἀρχηγὸς τῆς θεολογίας καὶ κήρυξ πρῶτιστος τῆς ἀληθοῦς δογμάτων Θεοῦ σοφίας».

Αὐτὸς ὁ μέγας ἀπόστολος, «ὡς τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων αὐτόπτης», ἀναμένει μαζί μέ τό πληθος τῶν κεκοιμημένων καὶ τῶν ζώντων ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ «τὴν φοβεράν τοῦ Δεσπότη δευτέραν ἔλευσιν» στήν κοινὴ τῶν ἀπάντων ἀνάστασις, κατὰ τὴν ὥρα τῆς συντριβῆς τοῦ σατανᾶ καὶ τοῦ θριάμβου τοῦ Ἀρνίου τῆς «Ἀποκαλύψεως» του. Γιὰ νὰ διεγείρει στήν ὑπαρξή μας τὴ χαρὰ τῆς προφητείας καὶ τῆς προσδοκίας ὅτι ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας «ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ».

Γιὰ νὰ κράζει καὶ νὰ διαλαλεῖ καὶ νὰ εὐαγγελίζεται ὁ υἱὸς τῆς ἀναστάσιμης βροντῆς «οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν» στό 21 κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως:

1.

«Κι εἶδα καινούριον Οὐρανόν καὶ Γῆ καινούριαν εἶδα, ὅτι κι ὁ πρῶτος οὐρανός κι ἡ πρώτη γῆς ἐφύγαν κι ἡ θάλασσα πιά χάθηκε καὶ τώρα δέν ὑπάρχει.

2.

Καί κεῖ πού μακροδῶρησα βλέπω τὴν ἅγια Πόλη, τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ λαμπρὴ νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὰ οὐράνια, ἀπ' τό Θεό, σάν νύφη ἐτοιμασμένη, πού καρτερεῖ τὸν ἄντρα της καὶ στέκει στολισμένη.

3.

Τότ' ἄκουσα φωνὴ τρανὴ νὰ κράζει ἀπ' τὰ οὐράνια· Ἰδοὺ λοιπὸν πού βρίσκεται μπροστά στοὺς ὀφθαλμούς σου ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ μαζί τους θε νὰ οἰκήσῃ, κι αὐτοὶ λαὸς του δά γενοῦν κι Αὐτός μαζί τους δά 'ναι.

4.

Τότε τό κάθε δάκρυ τους στά μάτια δά στερέψει. Ὁ θάνατος, δά συντριφεῖ, πόνος, κραυγὴ καὶ πένθος κι ὁ κάθ' ἀνθρώπου στεναγμός δά σβήσουν, δά χαδοῦνε, γιατί περάσαν τὰ παλιά καὶ πίσω δέ γυρνοῦνε».

«Κεῖνος, ὁπού τὰ μαρτυράει τὰ λόγια τοῦτα, λέγει·
– «Ἰδοὺ πού "ἔρχομαι ταχύ"!»!
– «Ἀμήν! Ναί, Κύριε Ἰησοῦ.
Ναί, Κύριε μου, "ἔρχου"!»!

«Ἐρχου» στήν κοσμική μας κόλαση, ὡς φωτεινός, παρήγορος, γλυκύς παράδεισος, «Ἐρχου» στή νέκρωση τῶν σκοτεινῶν μας πτώσεων, ὡς «ζωὴ ἡμῶν καὶ ἀνάστασις».

Σάν τό ἄγριο δένδρο πού μπολιάζεται

Καί ἂν δέν ἔπεφτε ὁ ἄνθρωπος,
ὁ Χριστός δά γινόταν ἄνθρωπος

Πρίν προχωρήσουμε περισσότερο στό θέμα πού ἔχουμε, «Θεανθρώπινη ζωή», νὰ ποῦμε κάτι ἀκόμη. Λένε μερικοί, στηριζόμενοι στοὺς Πατέρες, ὅτι ὁ Χριστός δά γινόταν ἄνθρωπος, ἔστω καί ἂν δέν ἔπεφτε ὁ ἄνθρωπος¹. Τώρα γνωρίζουμε καλά, ὅπως τό λέει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὅπως τό λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, ἀκριβῶς γιὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Μᾶς λένε λοιπὸν κάποιοι θεολόγοι ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δά γινόταν ἄνθρωπος, κι

ἂν ἀκόμη δέν ἔπεφτε ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι στὸν παράδεισο. Ὅπως λένε οἱ Πατέρες, ἐφόσον δέν δά μεσολαβοῦσε ἡ πτώση, κανεὶς δέν ξέρει πῶς δά αὐξάνονταν οἱ ἄνθρωποι, πάντως ὄχι διὰ τοῦ τρόπου πού αὐξάνονται σήμερα. Καί ἂν λέχθηκε πρό τῆς πτώσεως, «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε...»², καί «... ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν»³, λέχθηκε διότι ὁ Θεός γνώριζε ὅτι δά πέσει ὁ ἄνθρωπος. Ἔτσι τὰ ἐρμηνεύουν οἱ Πατέρες⁴. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὅτι, ὅπως ἔκανε καὶ

1. Βλ. ἐκτενὴ ἀναφορά στό θέμα αὐτό: α) π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, Ἔργα, ἐκδ. Πουρναρᾶ, τόμ. 3, *Δημιουργία καὶ Ἀπολύτρωση*, Θεσσαλονίκη 1983, σσ. 183-191. β) Βασιλείου Ψευτογκᾶ, *Λόγος σαρκωμένος*, Ἐκκλησία, Εὐχαριστιακὸς λόγος, ἐκδ. Κυρομάνος, Θεσσαλονίκη 1998, σσ. 77-87, 113-115, 126-133. Πατερικά χωρία πού ἀναφέρονται στό θέμα αὐτό: α) Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, *Πρὸς Θαλάσσιον περὶ διαφόρων ἀπόρων τῆς Ἁγίας Γραφῆς*, Ἑρώτησις Ξ', στό: *Φιλοκαλία τῶν Νηπτικῶν καὶ Ἀσκητικῶν*, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμ. 14Γ, Θεσσαλονίκη 1992, σσ. 186-188. β) Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἔργα, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμ. 11, Θεσσαλονίκη 1986, σσ. 533-535. γ) Ἀγίου Νικολάου τοῦ Καβάσιλα, *Λόγος εἰς τὴν τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ ὄρασιν*, στό Βασιλείου Ψευτογκᾶ, ὁ.π., σσ. 251-253.

2. Γεν. 1, 28.

3. Γεν. 2, 24.

4. α) Ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης, *Περὶ Παρθενίας*, PG. 46, 373.

β) Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἔργα, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμ. 29, *Περὶ Παρθενίας*, Θεσσαλονίκη 1981, σσ. 502-504.

γ) Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Ἔργα, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμ. 1, ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, Θεσσαλονίκη 1976, σσ. 544-546.

5. Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἔργα, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμ. 29, Θεσσαλονίκη 1981, σ. 494.

ἄλλους ἀνθρώπους· ἀπειράριθμους ἀνθρώπους⁵.

Καί χωρίς λοιπόν τήν πτώση θά γινόταν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος. Αὐτό δέν ἔχουμε δυσκολία νά τό δεχθοῦμε, ἐφόσον τώρα ἤδη ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος, καί θά εἶναι στόν αἰῶνα τόν ἅπαντα Θεάνθρωπος μέσα στόν παράδεισο. Καί μάλιστα, ὅπως λένε οἱ Πατέρες, μέσα στόν παράδεισο θά συναντήσουμε τόν Κύριο μέ τό ἀνθρώπινο σῶμα, μέ τίς τρύπες στά χέρια του καί στήν πλευρά ὡς αἰῶνια μαρτυρία τῆς ἀγάπης του πρός τόν ἄνθρωπο γιά τή σωτηρία του⁶. Καί ἂν δέν δεχθοῦμε αὐτή τήν ἄποψη κάποιων θεολόγων, τό θέμα εἶναι ὅτι τώρα ἤδη ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος· ἀλλά ἐάν τή δεχθοῦμε, θά λέγαμε ὅτι αὐτό ἀκόμη περισσότερο δηλώνει ἀκριβῶς ὅτι τελικά ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά ζήσει θεανθρώπινη ζωή. Αὐτό δείχνει ἀκόμη περισσότερο ὅτι τελικά ὁ Θεός δέν κάνει τόν ἄνθρωπο ἀπλῶς καλόν λίαν, ἀναμάρτητο καί ἀγαδό, ἀλλά τοῦ δίνει καί τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ ἄνθρωπος διά τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχει παρόντα μέσα του τόν Θεό, καί ἡ ζωή του μέσα στόν παράδεισο δέν εἶναι ἀπλῶς ζωή ἐνός ἀναμάρτητου ἀνθρώπου, ἐνός ἀγαθοῦ

ἀνθρώπου, ἐνός ἀγνοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά εἶναι ζωή ἐνός ἀνθρώπου πού μέσα του εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, καί ἡ ὅλη ζωή του εἶναι χαριτωμένη. Εἶναι χαριτωμένη μέ τήν ἔννοια ὅτι ὁ ἄνθρωπος στήν ὁμιλία του, στή συμπεριφορά του, στήν ὅλη ἀναστροφή του ἐκδηλώνεται ὡς ἄνθρωπος πού ἔχει μέσα του τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, ἡ ζωή του δέν εἶναι σκέτη ἀνθρώπινη ζωή, ἔστω ἀναμάρτητη, ἔστω καλή λίαν, ἀλλά εἶναι ζωή πού ἔχει μέσα της καί τήν ἄκτιστη ἐνέργεια, εἶναι ζωή ἡ ὁποία ἐπηρεάζεται ἀπό τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά ἂν δεχθοῦμε τήν ἄποψη ὅτι τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος οὕτως ἢ ἄλλως θά γινόταν ἄνθρωπος, τότε ἀπό αὐτό φαίνεται ἀκόμη πιό καθαρά ὅτι ὁ Θεός ἠθελε - τώρα εἶναι ἔτσι - νά στηρίζεται ἡ θεανθρώπινη ζωή τοῦ ἀνθρώπου στήν ὑποστατική ἔνωση τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γιατί, κι ἂν ἁμαρτήσουμε, δέν χανόμαστε γιά πάντα

Ὅπως ἔχουμε πεῖ καί ἄλλες φορές, μέσα στόν παράδεισο μία φορά ἁμαρτήσε ὁ ἄνθρωπος, καί ἔχασε τή χάρη, καί χάθηκαν ὅλα. τώρα, ἐν Χριστῷ

Ἰησοῦ, κι ἂν ἁμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος, δέν συμβαίνει ὅ,τι συνέβη στόν παράδεισο. Χωρίς νά σημαίνει αὐτό ὅτι κάνει καλά πού ἁμαρτάνει, χωρίς νά σημαίνει ὅτι μπορεῖ νά σκεφθεῖ: «Ἄ, ἔτσι εἶναι;» καί νά πάρει θάρρος νά ἁμαρτάνει. Ἀλοίμονο, ἀλοίμονο ἂν βάλει τέτοιες πονηριές ὁ ἄνθρωπος στό μυαλό του· ἀλοίμονο. Τελικά, θά χαθεῖ.

Ὅμως, καθὼς ὁ ἄνθρωπος τώρα εἶναι ὑπό τήν ἐπήρεια τῆς ἁμαρτίας, καθὼς εἶναι πλέον πεπτωκός, ὅσο κι ἂν ἐνῶ ἀρχικά ἦταν τέκνο τοῦ Ἀδάμ, τώρα εἶναι τέκνο τοῦ Κυρίου, μένει μέσα του ἡ concupiscentia, δηλαδή ἡ ἁμαρτητική κλίση, καί κινδυνεύει νά πέσει στήν ἁμαρτία ἢ καί πέφτει. Ὅχι μόνο κινδυνεύει νά πέσει, ἀλλά καί πέφτει. Ὅμως, δέν χάνεται τό πᾶν, καί δέν χάνεται ὁ ἄνθρωπος, γιατί ὑπάρχει ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ὡς ἄνθρωπος ποτέ δέν ἔπεσε, ποτέ δέν θά πέσει, καί πάντοτε θά εἶναι ὁ ἀναμάρτητος Κύριος. Πάντοτε στό πρόσωπό του καί στή ζωή του θά συνυπάρχει ἡ ἀνθρώπινη ζωή καί ἡ θεία ζωή, καί, καθὼς ὁ ἄνθρωπος μετανοεῖ καί ἐπιστρέφει στόν Χριστό, καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἐμπιστεύεται στόν Χριστό διά τῆς μετανοίας, διά τῆς συγχωρήσεως πού λαμβάνει ἀπό τήν Ἐκκλησία, διά τῆς μετοχῆς του στά μυστήρια καί διά τῆς προσπαθείας του νά μείνῃ πιστός

στόν Χριστό, ἐνώνεται μέ τό Χριστό, καί ἔτσι περνάει ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ μέσα του. «Ἡ ζωή ἡμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ»⁷, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀναφέραμε σέ προηγούμενη σύναξη αὐτό πού λέει ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας: «Ὅταν κοινωνοῦμε, κοινωνοῦμε τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν μεταβάλλεται τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ σέ σῶμα δικό μας, ὅπως οἱ ἄλλες τροφές, καί ἀπλῶς ἁγιαζόμαστε, ἀλλά λίγο-λίγο τό σῶμα τό δικό μας γίνεται σῶμα Χριστοῦ καί τό αἷμα τό δικό μας γίνεται αἷμα Χριστοῦ»⁸. Καί μήν τό παρεξηγήσει κανείς, διότι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό ἀνθρώπινο σῶμά του, καί τό αἷμά του εἶναι τό ἀνθρώπινο αἷμά του, ἀλλά δεωμένο. Ἐμεῖς εἴμαστε πού μπαίνουμε μέσα στόν Χριστό, δηλαδή μπαίνουμε μέσα στή φωτιά τῆς θεϊκῆς καί θεωνόμαστε, καί μᾶς μεταμορφώνει ἡ θεία χάρη, μᾶς μεταμορφώνει ἡ θεϊκή φωτιά, ὅπως τό σίδηρο πού μπαίνει στή φωτιά καί τό πυρακτώνει ἡ φωτιά.

«Θεανθρώπινη ζωή»

Τόμ. Α' σελ. 72

π. Συμεών Κραγιόπουλος

Συνεχίζεται

6. Βλ. α) Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἔργα, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμ. 9, Θεσσαλονίκη 1985, σ. 508. β) Ἁγίου Νικολάου τοῦ Καβάσιλα, Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, στό: Φιλοκαλία τῶν Νηπτικῶν καί Ἀσκητικῶν, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμ. 22, Θεσσαλονίκη 1979, σσ. 518-520.

7. Κολ. 3,3.

8. Βλ. σ. 36, σημ. 12.

ΤΟ ΦΩΣ ΜΑΣ

(Ίωάν. 8, 12)

Συνέχεια από τό προηγούμενο

3. Τό ἔργο τῶν «υἱῶν τοῦ σκότους»

Καί σήμερα δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού ζοῦν μέσα σ' ἓνα πυκνό ψυχικό σκοτάδι. Ἄνθρωποι τοῦ ψεύδους καί τῶν σκοτεινῶν συμφερόντων, πού προσπαθοῦν νά παραπλανήσουν τούς πιστούς ἀπό τήν ἀγάπη, πού τρέφουν πρός τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία Του. Αὐτοί εἶναι οἱ αἰρετικοί, οἱ εἰδωλολάτρες - σήμερα ὀνομάζονται νεοειδωλολάτρες - οἱ μαρξιστές καί ἀμοραλιστές θεομάχοι καί γενικά οἱ πάσης φύσεως καί ἀποχρώσεως ἀρνητές τῆς πίστεώς μας. «Οἱ υἱοί τοῦ σκότους».

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί παγιδεύθηκαν ἀπό τόν σατανά καί ἔφυγαν ἀπό τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Διέκοψαν τίς σχέσεις τους μέ τόν Θεό πατέρα καί περιφέρονται στό σκοτάδι, γι' αὐτό καί τά ἔργα τους εἶναι ἔργα τοῦ σκότους. Διέλυσαν οἰκογένειες ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς «ἰσότητος» τῶν δύο φύλων, ἡ ὁποία ἐπέφερε τόν ἐξανδρισμό τῶν γυναικῶν καί τήν γυναικοποίηση τῶν ἀνδρῶν καί πολλά ἄλλα ἡθικά παραπτώματα, τά ὁποία πολύ παραστατικά περιγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Β' πρός Τιμόθεον ἐπιστολήν του, ὅπου μέ προφητικό τρόπο ἀναφέρεται στήν ἀθλιότητα τῆς ἐποχῆς μας.

«Γνωρίζω δέ καλά τοῦτο, ὅτι δηλαδή κατὰ τάς τελευταίας αὐτάς ἡμέρας θά ἔλθουν καιροί δύσκολοι καί ἐπικίνδυνοι. Διότι οἱ ἄνθρωποι θά εἶναι φίλαυτοι καί θά ἀγαπᾷ ὁ καθένας τῶν μόνο τόν ἑαυτόν του, θά εἶναι φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, ἀπειθεῖς εἰς τούς γονεῖς τῶν,

ἀχάριστοι, ἀσεβεῖς μή ἔχοντες ἱερόν καί ὄσιον. Θά στεροῦνται καί αὐτήν ἀκόμη τήν φυσική στοργήν, θά εἶναι ἀδιάλλακτοι, διαβολεῖς, ἀκρατεῖς, εἰς τάς ἐπιθυμίας των, σκληροί καί ἀνήμεροι, ἐχθροί παντός ἀγαθοῦ. Προδότηι, αὐθάδεις, φουσκωμένοι ἀπό ὑπερηφάνειαν καί ἐγωισμόν, ἄνθρωποι πού θά ἀγαποῦν τάς ἡδονάς μᾶλλον παρά τόν Θεόν... Αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι πού εἰσχωροῦν εἰς τά σπίτια καί ὑποδουλώνουν σάν αἰχμαλώτους γυναικάρια φορτωμένα ἀπό σωρούς ἁμαρτιῶν, πού σύρονται ἀπό ποικίλας ἐπιθυμίας... Εἶναι ἄνθρωποι κακοί, πού καταδιώκουν καί βασανίζουν τούς εὐσεβεῖς, καθὼς καί ἀπατεῶνες, θά προχωρίσουν εἰς τό χειρότερον καί θά πλανοῦν τούς ἄλλους καί θά πλανῶνται καί αὐτοί οἱ ἴδιοι» (3,1-4, 6,13).

Μέ ἐκπληξη παρατηροῦμε ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μέ τό προφητικό του χάρισμα φωτογραφίζει μέ μεγάλη ἀκρίβεια τήν θλιθερή κατάστασι τῆς κοινωνίας στίς ἡμέρες μας. Ἔχουμε τόσο ἀποχαυνωθεῖ ὥστε νά βλέπουμε ὠραιοποιημένες τίς βρωμερότητες, νά θαυμάζουμε ψεύτικες ἀπομιμήσεις ὡς πρότυπα ἀριστουργήματα καί κτηνώδη συστήματα ὡς θεόπεμπτους δεσμούς.

Ἡ ὑποδούλωσι στήν ἁμαρτία, ἡ ἐξαχρείωσι τῶν ἡθῶν, ἡ ὑποκρισία μέ τό πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας ἔχουν δημιουργήσει ἐπικίνδυνο ἔμφραγμα στήν κοινωνική ζωή τῶν ἀνθρώπων. Δείχνουμε δῆθεν ἐνδιαφέρον γιά κοινωνική δικαιοσύνη καί, ἐνῶ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα, διαθέτουμε ὑπέρογκα ποσά σέ ἐξοπλισμούς. Καί καθὼς τό ἐνδιαφέρον μας γιά

τήν προστασία τῶν ζώων φθάνει στό ξενίδι, ἡ εὐαισθησία μας σέ σοβαρά ἀνθρώπινα προβλήματα, ὅπως τῆς θανατώσεως τῶν ἐμβρύων μέ τίς ἐκτρώσεις, φθάνει τό ναδίρ τῆς παχυδερμίας. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἡθικές ἀρχές, ἰδανικά καί ὅ,τι ἄλλο χαρακτηρίζει μία ὑγιή κοινωνία μπαίνουν στό περιθώριο.

Ὅλα αὐτά τά νοσηρά φαινόμενα καί πολλά ἄλλα, τά ὁποία εἶναι ἀδύνατο νά συλλάβει ὁ νοῦς μας καί νά φθάσει ὁ χρόνος καί ὁ χῶρος νά τά διηγηθοῦμε, εἶναι ἔργα τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους, πού εἶναι ὁ διάβολος. Καί ἀποτελοῦν συντονισμένη προσπάθεια νά ὁδηγήσουν τήν κοινωνία στήν σήψη καί παρακμή.

4. «Οἱ υἱοί τοῦ φωτός»

Τό παρήγορο ὅμως εἶναι πῶς ὑπάρχουν καί οἱ υἱοί τοῦ φωτός, πού ἀντιστέκονται σ' ὅλα αὐτά τά νοσηρά καί ἐκφυλιστικά φαινόμενα. Εἶναι ὅλοι αὐτοί πού πήρανε ἀπό τό Θεό ὡς δῶρο τήν δυνατότητα νά Τόν γνωρίσουν καί φάνηκαν ἀντάξιοι τῆς δωρεᾶς αὐτῆς καί βιώνουν τό Θεό ὡς φῶς γιά νά μή τόν ζήσουν σάν φωτιά. Εἶναι οἱ ἀληθινοί μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ὁ ἥλιος κάνει φωτεινά καί ὅσα ἄλλα σώματα δέχονται τό φῶς του, τά ἑτερόφωτα σώματα, σελίνη, γῆ κ.λπ. ἔτσι καί τό «φῶς τό ἀληθινόν», τό «φῶς τοῦ κόσμου», ὁ Χριστός κάμνει καί ἀνθρώπους φῶς τοῦ κόσμου. Χαρίζει σ' αὐτούς τίς ἐνέργειές Του, πού εἶναι τό φῶς καί τούς κάμνει συνεργάτες Του. Αὐτοί σάν ἐκλεκτά ὄργανά Του μεταδίδουν τό σωτήριο φῶς τοῦ Εὐαγγελίου στόν κόσμο.

Μέ αὐτήν τήν ἔννοια οἱ Προφῆτες, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ διάδοχοι αὐτῶν χαρακτηρίζονται ὡς φῶτα τοῦ Μόνου Φωτός, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τό ὅποιο ἔλαβαν τήν φωτιστική δύναμη, γιά νά εἶναι καί αὐτοί «φῶς τοῦ κόσμου» καί συνεχιστές τοῦ ἔργου Του, ὅπως βεβαιώνει καί ὁ Ἀπόστο-

λος Παῦλος: «Αὐτός ἔδωκε ἄλλους μέν ἀποστόλους, ἄλλους δέ προφῆτες, ἄλλους δέ εὐαγγελιστές, ἄλλους δέ ποιμένες καί διδασκάλους, πρός τόν σκοπόν τοῦ νά καταρτίζονται οἱ χριστιανοί καί νά ἐπιτελεῖται τό ἔργο τῆς διακονίας, μέ τό ὅποιο οἰκοδομεῖται τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 11-12).

Ἀλλά καί κάθε πιστός χριστιανός, πού καλλιέργησε στήν ψυχή καί τήν ζωή του τίς ἀρετές τοῦ Χριστοῦ, εἶναι «φῶς τοῦ κόσμου», σύμφωνα μέ τήν διαβεβαίωσι τοῦ ἰδιοῦ τοῦ Κυρίου μας: «Ἑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. 5,14).

Ἀναμμένα, λοιπόν, λυχνάρια καί ἄσβεστα φῶτα, ἀνά τούς αἰῶνες οἱ Προφῆτες, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ διάδοχοί τους φωτίζουν τίς γενιές τῶν πιστῶν μέ τό λάδι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί καταδείχνουν σ' αὐτούς πού ἀναζητοῦν εἰλικρινά τόν Χριστό ὡς Σωτῆρα καί Λυτρωτή τοῦ κόσμου.

Ἀγαπητέ ἀναγνώστα,

Μπορεῖς ἀσφαλῶς νά διανοηθεῖς τί θά συνέβαινε, ἐάν ἓνας φάρος σέ κάποια ἀκτὴ ἔσθηνε τήν νύκτα... Μεγάλη θά εἶναι ἡ προσφορά σου, ἐάν γίνεις καί σύ ἓνα «φῶς» ἓνας «φάρος» μέσα στό ταραγμένο πέλαγος τῆς ζωῆς.

Μέσα ἀπό τήν κατασκότεινη καί θεριμένη ἀπό τήν φουρτούνα τῆς ἀπιστίας, τοῦ ὕλισμοῦ, τοῦ πάθους, πανανθρώπινη δάλασσα, μέσα ἀπό τά τραγικά ναυάγια στή ζωή τοῦ ἀτόμου, τῆς οἰκογένειας, τοῦ ἔθνους, ἐπιβλητική ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ Κυρίου στούς δικούς Του· «Φέγγετε σάν φωστῆρες μέσα στόν κόσμο» (Φιλ. 2, 15).

Δώσε πιστέ τό φῶς σου. Φέγγε συνεχῶς. Στή νύχτα αὐτή μιᾶς διεφθαρμένης, διεστραμμένης, ἀποσταμένης καί οἰκτρᾶ ναυαγισμένης κοινωνίας, ἐσύ φέγγε.

Μή νοιάζεσαι, ἐάν εἶσαι ἓνα κηροπήγιο χρυσό ἢ ἀσημένιο ἢ μπρούντζινο. Μόνο φρόντιζε νά φέγγεις...

H.I.X

Η ΑΓΑΠΗ ΟΡΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ

Τό φιλανθρωπικό Σωματείο μας «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ» αγκαλιάζει δεινοπαθούντες αδελφούς μας καλύπτοντας βασικές τους ανάγκες.

Σπάνιοι είναι οι δεσμοί, πού ή διάρκειά τους είναι μακραίωνι, αλλά και ή προσφορά τους καταξιωμένη κοινωνικά. Συνήθως ύστερα από λίγα χρόνια διαλύονται και εξαφανίζονται. Κι αυτό, γιατί οι ιδρυτές τους βασίζονται μόνο στις ανθρώπινες δυνάμεις. Δέν συμβαίνει όμως αυτό μέ τό Φιλανθρωπικό Σωματείο μας «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ», γιατί δέν βασίζεται τόσο στην ανθρώπινη δύναμη, αλλά στον υπερφυσικό παράγοντα, πού λέγεται Χάρις του Θεού και προστασία της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Μέ βάση τούς δύο αυτούς παράγοντες τό Φιλανθρωπικό Σωματείο μας στην 50ετή παρουσία του δικαίωσε τούς αρχικούς ιδρυτές του και καταξίωσε τούς διαχρονικούς συνεχιστές του.

Τό επίσημο ξεκίνημά του έγινε τό έτος 1964 μέ αφορμή τή λυποδυμία μικρού μαθητού από ύποσιτισμό σέ σχολείο της Τριανδρίας, διότι όπως εξακριβώθηκε, τό παιδάκι είχε νά φάει δύο ημέρες.

Τό περιστατικό συγκλόνησε όλους τούς δασκάλους. Εύδως άμέσως κινητοποιήθηκαν οι πνευματικές δυνάμεις της περιοχής, οι φιλικόι κύκλοι άνδρων και γυναικών όπου διαπιστώθηκε ότι περί τά 20 παιδιά είχαν τό ίδιο πρόβλημα της πείνας, της φτώχειας και της ανέχειας, τό όποιο αντιμετώπισθηκε μέ τή λειτουργία συσσιτίων πρωινό και μεσημεριανό.

Η άρχή έγινε. Και ή άρχή είναι τό ήμισυ του παντός. Στή συνέχεια επελέγησαν και 22 γέροντες, οι όποιοι αντιμετώπιζαν τό ίδιο πρόβλημα της πείνας, της φτώχειας, της ανέχειας, αλλά και της συμπαράστασης στή μοναξιά και στην απόγνωση τους.

Έκτοτε τό φιλανθρωπικό Σωματείο μας εμπνευσμένο από τό Άποστολικό Πνεύμα «της δέ ευποίας και κοινωνίας μή έπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γάρ δυσίσαις ευαρεστείται ό Θεός» (Έβρ. 13, 16), επιδόθηκε γιά 50 χρόνια στό φι-

λανθρωπικό έργο, έπεκτείνοντας τή δράση του στή χορήγηση χρηματικών βοηθημάτων και τή διανομή τροφίμων στά σπίτια δεινοπαδούντων αδελφών μας.

Βοήθησε άκόμη οικονομικά σέ καιρούς μέ έφορες ανατάσεις και χάρισε παρηγοριά και έλπίδα σέ χρόνους δύστυχους μέ προβεβλημένες έντάσεις. Παρηγόρησε ξεριζωμένους και περιέδραυσε δυστυχισμένους. Δικαίωσε τήν προσωινία του ως φιλανθρωπικό Σωματείο «Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ» καθ' όσον μέ όλη τή δραστηριότητά του, έδειξε ότι τό πνεύμα του ελεήμονος Θεού ζει.

Τό Φιλανθρωπικό Σωματείο μας, μέ τή βοήθεια του Θεού, συνεχίζει τό έργο του, σύμφωνα μέ τή διδασκαλία του Κυρίου μας. «Άληθινά σās λέγω, ότι κάθε τι πού εκάματε εις ένα από τούς πτωχούς αυτούς αδελφούς μου, πού εφαινοντο άσημοι και πολύ μικροί, τό εκάματε εις έμέ» (Ματθ. 25, 40).

Πέραν όλων αυτών τό Σωματείο μας είναι και ό δεματοφύλακας της διδασκαλίας της Έκκλησίας μας, αφού αποφαινεται μέ άγάπη σέ θέματα εκκλησιαστικού ενδιαφέροντος.

Οι πρώτοι άνδρωποι, πού άπετέλεσαν τά ιδρυτικά στελέχη και έβοήθησαν οικονομικά και ήθικά τό έργο, προσφέροντας και προσωπική εργασία, ήταν οι αείμνηστοι: Πατήρ Λεωνίδας Παρασκευόπουλος, Μέγας Φώτιος, Καρύδας Γρηγόριος, Κούβελας Δημήτριος, Φραγκόπουλος Παράσχος, Ψωμιάδης Χαράλαμπος και πολλοί άλλοι.

Τήν πνευματική καθοδήγηση του έργου αυτού είχε ό μακαριστός π. Λεωνίδας, ό όποιος προσέφερε όχι μόνο τίς πνευματικές του δυνάμεις, αλλά και υλικές.

Έπί 20 περίπου χρόνια τά εικονιζόμενα στελέχη άπετέλεσαν διαδοχικά τά Διοικητικά Συμβούλια της περιόδου αυτής. Τήν παρούσα χρονική περίοδο τό Σωματείο μας διοικεί τό Διοικητικό Συμβούλιο τό όποιο αποτελούν οι έξεις:

1) Χαματζόγλου Ήλίας, Πρόεδρος. 2) Καρύδας Κωνσταντίνος, Άντιπρόεδρος. 3) Αναστασιάδης Παναγιώτης Γεν. Γραμματ. 4) Ποτουρίδης Μιχαήλ, Ταμίας. 5) Άγοραστός Άπόστολος, Μέλος. 6) Κωτικώστας Νικόλαος, Μέλος. 7) Γερομιχαλός Γρηγόριος, Μέλος.

Δικαίως, λοιπόν, αγάλλεται ή καρδιά μας και στρέφεται ό νοϋς μας στόν Κύριό μας, τό χωρηγό παντός αγαθού, γιατί μάς έπέλεξε συνεργούς του, γιά νά υπηρετούμε στό δικό Του άμπελωνα και νά άσκοϋμε τό έργο

της δικής του άγάπης της διακονίας του πλησίον μας.

Και τώρα αδελφοί μου δά μάς έπιτρέψετε νά αναφερδοϋμε σύντομα στίς δραστηριότητες του Σωματείου μας.

Δέν θεωρούμε σκόπιμο νά δημοσιοποιήσουμε όλη τή δράση και τά προσωπικά μας βιώματα. Αυτά τά γνωρίζει καλύτερα ό Κύριός μας. Έμείς δά αναφέρουμε σύντομα ποιό είναι τό βασικό έργο του Σωματείου μας.

1) Βοηδοϋμε αδελφούς μας μέ τρόφιμα και τακτικά μηνιαία χρηματικά βοηθήματα.

2) Βοηδοϋμε μέ έκτακτα χρηματικά βοηθήματα αδελφούς μας, πού αντιμετώπιζουν επείγουσες και μεγάλες ανάγκες.

3) Βοηδοϋμε μέ τρόφιμα τά συσσίτια Έερών Ναών της πόλεως μας.

4) Βοηδοϋμε μέ χρήματα τήν Έξωτερική Έεραποστολή.

Γενικά τό Φιλανθρωπικό Σωματείο μας βοηθάει μέ ποικίλους τρόπους δεινοπαδούντες αδελφούς μας, όχι μόνο μέ υλική προσφορά, αλλά και μέ πνευματική προσφορά, τήν όποία δέν άγνοοϋμε.

Άρρωστοι, κατάκοιτοι γέροντες, απομάχοι της ζωής, όρφανά, άστεγοι, άνήμποροι και πεινασμένοι συνάνθρωποί μας, γνωρίζουν τό στοργικό χέρι της ΜΕΡΙΜΝΑΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ. Όποιος κτυπά τήν πόρτα μας βρίσκει καταφύγιο. Αυτούς πού ντρέπονται τούς άναζητούμε έμείς γιά νά άπαλύνουμε διακριτικά τόν πόνο τους.

Τέτοιες εικόνες ύπάρχουν πολλές και οι έμπειρίες από αυτές λειτουργούν ανάλογα στην ψυχή μας. Υποσχόμαστε στό Θεό ότι δά συνεχίσουμε τίς προσπάθειές μας, ότι δά συνεχίσουμε νά προσφέρουμε τίς υπηρεσίες μας σ' αυτούς τούς ανθρώπους και ότι δά συνεχίσουμε άκόμη νά ενημερώνουμε και άλλους γιά τόν πόνο και τή δυστυχία πού ύπάρχει σέ πολλούς συνανθρώπους μας.

Υστερα άπ' αυτά, μπορούμε νά ποϋμε πώς ή δράση του Σωματείου μας, σύμφωνα πάντοτε μέ τίς δυνατότητές του, ύπηρεξε πλούσια στην ανακούφιση των ένδεων αδελφών μας μέ τακτικά ή έκτακτα βοηθήματα, μέ τήν παροχή ένδυμάτων, υποδημάτων, μέ τή χορήγηση φαρμάκων, άρτου, κρέατος και χρημάτων σέ χήρες και όρφανά, σέ ύποσιτιζόμενους πτωχούς, άρρώστους και γενικά άναξιοπαδούντες αδελφούς μας. Πρέπει όμως μέ τή βοήθεια του Θεού, νά γίνουν άκόμη περισσότερα, διότι ό πόνος, ή στέρηση και ή δυστυχία είναι μεγάλη.

Είναι δυνατόν νά άδιαφορήσουμε γιά τό έργο της φιλανθρωπίας, του όποίου ιδρυτής και κύριος έμπνευστής είναι ό Κύριός μας Ίησους Χριστός; Η «καινή έντολή» της άγάπης είναι τό Α και τό Ω, ή ουσία και τό βάθος του κηρύγματός Του. Άπό τό στόμα του Χριστού άκούσθηκαν τό «άγαπάτε άλλήλους» (Ιω. 13, 34) και «έφ' όσον έποιήσατε ένί τούτων των αδελφών μας των έλαχίστων, έμοί έποιήσατε» (Ματθ. 25, 40). Λόγια διαχρονικά, πού

μάς καθιστούν υπεύθυνους άπέναντι στόν πόνο και τήν δυστυχία των συνανθρώπων μας.

Τήν άλήθεια αυτή βεβαιώνουν και οι Πατέρες της Έκκλησίας μας, οι όποιοι μέ πύρινα κηρύγματα συνιστούν τήν ευποϊάν. Ό Μέγας Βασίλειος διακηρύττει ότι «οι ευποροι είναι οικονομοι των δωρεών του Θεού». Σέ άλλη περίπτωση ό ίδιος Πατήρ της Έκκλησίας μας τονίζει: «άγαπās τόν πλησίον σου, ει άμφίεσας γυμνόν, ει έδωκας πεινώντι τόν άρτον σου, ει έγένου πατήρ όρφανών, ει παντί συνέπασχες άδυνάτω».

Χαρακτηριστική είναι και ή διδασκαλία του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου γιά τήν ελεημοσύνη, ό όποιος παραβάλλει τόν ελεήμονα πρός «λιμένα των έν ανάγκη» ό όποιος «άποδέχεται τούς ναυαγίω περιπεσόντας άπαντας» και ότι «ή ελεημοσύνη εξιλίσκεται άμαρτίας».

Άγαπητοί αδελφοί,

Ό πόνος πολϋς, ή φτώχεια δυσβάστακτη, τά δάκρυα πού κυλούν στά μαρμαμένα πρόσωπά τους πολλά. Η μόνη συντροφιά πού πλανάται στά φτωχικά σπίτια τους είναι ή άγωνία και ή δυστυχία.

Μπροστά σ' αυτό τό θλιβερό θέαμα των πονεμένων και δυστυχισμένων αδελφών μας δέν έπιτρέπεται νά μείνουμε αδιάφοροι και άπαθείς.

Γιά όλους τούς παραπάνω λόγους είναι άνάγκη επιτακτική νά σκύψουμε άκόμη περισσότερο στα πρόσωπα των πονεμένων αδελφών μας, διότι στό πρόσωπο αυτών βλέπουμε τό Θεό.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο του φιλανθρωπικού Σωματείου μας, έχοντας επίγνωση των ευδυνών του και του ύψηλου έργου πού έπιτελεί, δά προσπαθήσει, μέ τή βοήθεια του Θεού και τή δική σας ήθική και υλική συμπαράσταση νά καταβάλει όλες τίς δυνάμεις νά πλουτίσει τήν προσφορά του στους άναξιοπαδούντες συνανθρώπους μας.

Γι' αυτό τό έργο του Σωματείου μας είναι πολύτιμο και πρέπει νά συνεχισθεί μέ περισσότερο ζήλο. Τό ιερό αυτό χρέος πέφτει στα σημερινά μέλη του, τούς κληρονόμους αυτού του θεάρεστου έργου, πού έπιτελεί επί 50 χρόνια μέχρι σήμερα και δά συνεχίζει νά έπιτελεί, πάντοτε βέβαια μέ τήν βοήθεια του Κυρίου μας. Αμήν.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

π. Λεωνίδας
Παρασκευόπουλος

Καρύδας
Γρηγόριος

Φραγκόπουλος
Παράσχος

Μέγας
Φώτιος

Κούβελας
Δημήτριος

Ψωμιάδης
Χαράλαμπος

‘Η μετάνοια ως βίωμα

Α’ «Τό στάδιο τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται, οἱ βουλόμενοι ἀδλῆσαι εἰσέλδτε...»

Ἄνοιξε καί φέτος γιά ὅλους μας τό στάδιο τῶν ἀρετῶν, δηλ. τῆς ἀδλῆσεως γιά τήν ἀπόκτηση, γιά τήν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν. Ἄς εὐχαριστήσουμε τόν Θεό πού μᾶς χάρισε καί τήν χρονιά αὐτή τήν ὑγεία καί τίς δυνατότητες νά εἰσέλδουμε στό στάδιο, ὅσοι φυσικά ἐλεύθερα τό θέλουμε, ὅσοι τό ἐπιθυμοῦμε.

Μέσα σ’ αὐτήν τήν ἀγωνιστική ἀρένα ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει: **«Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα. Ὁρδρίζει γιάρ τό πνεῦμα μου πρός Νάον, τόν Ἅγιόν Σου, ναόν φέρων τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἄλλ’ ὡς Οἰκτίρμων κάδαρον εὐσπλάχνω σου ἐλέει».**

Τό Σῶμα τῶν πιστῶν, ἡ Ἐκκλησία, παρακαλεῖ τόν Ζωοδότην Κύριον νά τῆς ἀνοίξει τίς πύλες τῆς μετανοίας, νά ἀποδεχθεῖ δηλ. τήν μετάνοιά της, ἀλλά θά μπορούσαμε νά προσδέσουμε καί νά τῆς χαρίσει μετάνοια, γιατί εἶναι δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ μετάνοια καί δίνεται σέ ὅσους τήν ζητοῦν.

Τόν παρακαλοῦμε λοιπόν νά μᾶς χαρίσει μετάνοια καί νά πλύνει καί νά καθαρίσει τά βάθη τοῦ εἶναι μας, τά γεμᾶτα ἀπό μολυσμένες πληγές, τά ἐσπιλωμένα, γιατί ὁ Κύριος εἶναι οἰκτίρμων καί ἐλεήμων καί φιλάγαθος.

Μέ αὐτή τήν ἐπίκληση μπαίνουμε στήν κατανυκτική περίοδο τῆς Μ. Σαρακοστής καί αὐτό εἶναι τό πλαίσιο μέσα στό ὁποῖο θά πρέπει νά κινηθοῦμε καί νά ζήσουμε.

Β’. Ἀλλά τί εἶναι μετάνοια;

Εἶναι ἡ σωστή στάση τῆς ψυχῆς ἀπέναντι στά λάθη της, στίς παρανομίες της, στίς ἀμαρτίες της. Εἶναι ἡ ἀποδοχή καί ἡ βαθιά συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητάς μας. Ἀλλά παράλληλα καί ἡ λαχτάρα τῆς ἀλλαγῆς καί τῆς μὴ ἐπανόδου στά ἴδια. Ὁ πόθος τῆς λύτρωσης ἀπό τόν πεπτωκότα ἑαυτό μας, τόν καταπληγιασμένο καί ἄρρωστο.

Κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος: «Μετάνοιά ἐστὶ συνθήκη πρός Θεόν νέου βίου. Μετάνοιά ἐστὶ συνειδότος καθαρισμός. Μετανοῶν ἐστὶ ὁ ταπεινώσεως ἀγοραστής».

Γ’. Τά στάδια τῆς μετανοίας

Ιον. Ἡ ἀποδοχή καί παραδοχή τῆς ἀμαρτωλότητάς μας καί τῶν συγκεκριμένων ἀμαρτιῶν μας.

Ἡ περίπτωση ἀπαιτεῖ ρεαλιστική καί εὐθεῖα καί εἰλικρινῆ ἀναγνώριση.

Ἐκεῖνο πού χρειάζεται μέσα στό χῶρο τῆς μετανοίας εἶναι μέ μιά γενναία χειρονομία νά τραβήξουμε τό παραπέτασμα τῆς φιλαυτίας μας γιά νά ἀποκαλυφθοῦν μπροστά στά μάτια μας τά κρύφια μας, τά πάθη μας, τά ἐλατήριά μας. **«Ἐκ τῶν κρυφίων καθάρισόν με»** παρακαλεῖ ὁ Ψαλμωδός.

Εἶναι πῶς εὐκολη ἡ ἔρευνα τοῦ Διαστήματος παρά τοῦ ἑαυτοῦ μας, παρατηρεῖ ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης. **«Εὐκολοὶ ἐσμέν γινῶναι οὐρανόν μᾶλλον ἢ ἑαυτούς».**

Ἡ βάση κάθε ἀρετῆς καί τό θεμέλιο τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς εἶναι ἡ ἔρευνα καί ἡ γνώση τοῦ ἑαυτοῦ μας καί ἡ παραδοχή τῶν ἀδυναμιῶν μας, τῶν συμβιβασμῶν μας καί τῶν νοσηρῶν καταστάσεων, πού ἔχουμε μέσα μας, γράφει ὁ π. Εὐσέβιος Ματθόπουλος.

2ον. Τό δεύτερο βῆμα εἶναι ἡ σωστή ἀντιμετώπιση τῆς ἀμαρτίας μου. Δηλαδή νά μὴ ἀπωθήσω στό ὑποσυνείδητό μου τό λάθος ἢ τήν ἀδυναμία μου, ἀλλά μέ συντριβή καί ταπείνωση νά τήν ὁμολογήσω, ὅπου δεῖ καί κυρίως στόν Πνευματικό μου.

Συναίσθηση καί ταπεινωμένη καρδιά θέλει ὁ Θεός μας καί ὁμολογία χωρίς δικαιολογίες. Νά μὴ διστάζουμε νά καθίζουμε τόν ἑαυτό μας μέ αὐστηρότητα στό ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου.

(Τό ἀνέκδοτο μέ τόν βασιλιά καί τοὺς φυλακισμένους. Μόνον σέ κεῖνον πού εἶπε ὅτι εἶναι ἔνοχος ἔδωσε χάρη ὁ βασιλιάς, λέγοντας στό δεσμοφύλακα: Βγάλτε αὐτόν τόν ἔνοχο ἀπὸ ἐδῶ δὲν ἔχει καμιά θέση μέ τοὺς ἀδῶνους).

Συνέπειες

Ἡ ἀπόδοση τῆς ἐνοχῆς μας στό ὑποσυνείδητο διαταράσσει τήν προσωπικότητα τοῦ ἐνόχου. Δρᾷ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς κρυμμένο στά βάθη του καταστρεπτικά.

Ἡ ἀμετανόητη ἀμαρτία μᾶς χωρίζει ἀπὸ τόν Θεό. Καταστρέφει τήν ἀγαπητική σχέση τῆς νύμφης ψυχῆς μέ τόν Νυμφίο της. Εἶναι προδοσία. Καμιά ἀμαρτία δὲν συγχωρεῖται στόν οὐρανὸ ἂν δὲν συγχωρεθεῖ πρῶτα στή γῆ. Οἱ πνευματικοί μας Πατέρες εἶναι οἱ κλειδοῦχοι, πού τάχθηκαν ἀπὸ τόν ἴδιο τόν Κύριο νά ἀνοίξουν τίς πύλες τῆς θείας εὐσπλαχνίας στοὺς μετανοημένους ἀμαρτωλοὺς.

Ἐξομολόγηση

Ἡ ἐξομολόγηση εἶναι τό κατεξοχὴν μυστήριο τῆς συγκατάβασης καί τῆς πατρικῆς στοργῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο. Εἶναι τό ἱατρεῖο τῆς ψυχῆς.

Ὁ Παράδεισος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ἀμαρτωλοὺς μετανοημένους.

3ον. Τό τρίτο στάδιο εἶναι ἡ ἀκλόνητη ἀπόφαση τῆς ἀλλαγῆς τῆς πορείας τῆς ζωῆς μας. Ὁ ἀμαρτωλὸς ὑπογράφει μιά συμβολαιογραφικὴ πράξη μέ τὸ Θεό γιά μιά καινούργια ζωή. Ἐπέρχεται μέσα του «ἡ θεία ἀλλοίωσις» καί δὲν θέλει τήν ἀμαρτία. Ἀρχίζει νά τὴν μισεῖ, χωρὶς αὐτὸ νά σημαίνει ὅτι ξεῖ σέ μιά κατάσταση ἀναμαρτησίας, ἀλλά ξεῖ ἐν μετάνοιᾳ. Πονᾷ γιά τήν ἀδυναμία του καί γιατί λυπεῖ τόν Θεό. Ἡ ἀμαρτία τοῦ γίνεται ἀντίπαλος.

«Μετανοεῖτε» εἶναι ἡ πρώτη λέξη πού βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου μας, ἦταν τὸ πρῶτο θεϊκὸ διάγγελμα πρὸς τόν ἄνθρωπο. Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινη ὑπαρξη, πού δὲν ἔχει ἀνάγκη μετανοίας. Μέ τὸ διαβατήριο τῆς με-

τανοίας θά περάσουμε στήν αἰωνιότητα.

Οἱ δαίμονες ζηλεύουν τὸ προνόμιο αὐτὸ πού ὁ Θεός μᾶς χάρισε καί κάνουν τὸ πᾶν γιά νά μείνει ἀνενέργητο. Ἔχουν πολλὰ τεχνάσματα, τὴν δειλία, τὴν ντροπὴ, τὴν ἀναβολή. Ἄν ὅμως ἡ μετάνοια εἶναι γνήσια τίποτε δὲν τὴν ἀναχαιτίζει. Σάν ὀρμητικὸς χεῖμαρρος παρσύρει ὅλα τὰ ἐμπόδια. Τέτοια μετάνοια μᾶς χρειάζεται.

Μήπως ὅταν πιάσει φωτιά τὸ σπίτι μας ἀναβάλλουμε γιά ἀργότερα τὸ σβήσιμο; Ἡ μήπως ὅταν ἀρρωστήσουμε βαριά, μᾶς φρενάρει ἡ ντροπὴ προκειμένου νά πᾶμε στό γιатρό;

Μὴν ἀναβάλλουμε. Ἄς χρησιμοποιήσουμε τὸ δῶρο, ὅσο γίνεται καλύτερα. Μὴν ἀφήσουμε τὴν ἀμαρτία νά χρονίζει μέσα στήν ψυχὴ μας, γιατί ἐξοικειωνόμαστε μέ αὐτὴν καί δὲν ἀντιλαμβανόμαστε τὴν φθοροποιό της ἐνέργεια.

Λέει ὁ π. Παῖσιος. Ὅταν μπεῖς σέ κάποιο στάβλο ἡ δυσσομία του σέ πνίγει. Ὅταν ὅμως μείνεις ἐπὶ ὄρες ἐκεῖ, τὴν συνηθίζεις καί παύει νά σέ ἐνοχλεῖ.

Μὴν τὴν πάδουμε καί ἐμεῖς ἔτσι μέ τὴν ἀμαρτία. Ἄς σπεύδουμε στό Γρατὸρ κι ἄς μάθουμε νά πειθαρχοῦμε στίς ὑποδείξεις του καί νά χρησιμοποιοῦμε τὰ φάρμακά του.

Ὁ Θεός ζητᾷ ἀπὸ μᾶς ἔμπρακτη μετάνοια καί εἶναι πρόθυμος νά μᾶς λευκάνει σάν τὸ χιόνι. Τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας εἶναι ὅ,τι πολυτιμότερο ὑπάρχει γιά τόν Θεό.

Μοναχὴ Θέκλα

Α’ ΕΚΔΗΜΙΕΣ

Τὴν 24ην Δεκεμβρίου 2013 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ Βικτωρία Τροϊάνου, μέλος τοῦ Σωματείου μας. Εὐχόμαστε ὁλόψυχα ὁ Θεὸς νά ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν της ἐν χώρᾳ ζώντων.

Β’ ΔΩΡΕΕΣ

Ἀνώνυμος εἰς μνήμη Γεωργίου Παντελάκη 150€.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «Μέριμνα τῶν πτωχῶν» καί οἱ βοηθούμενοί του θερμὰ σᾶς εὐχαριστοῦν γιά τὴν ἔμπρακτη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης σας καί σᾶς εὐχονται ὁλόδερμα ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου νά χαριτώνει τὴ ζωὴ καί τὰ ἔργα σας.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ